

и слѣдъ избирането на Отонъ за гръцки князь, влѣзълъ въ свитата му. Живѣлъ въ Атина, дѣто ималъ кѣща като „палатъ“. Познатъ билъ тамъ съ прѣкора *Аспрапотамосъ*. Това се дължи на геройското му сражение съ турцитѣ при гръцката рѣка *Аспрапотамосъ* (Бѣла рѣка). Оженилъ се повторно въ Атина, отъ който бракъ ималъ нѣколко дѣца. Умрѣлъ е тамъ кждѣ 1840 г.. Когато се научилъ, че сливенци се прѣселватъ (въ 1830 г.), поискалъ да дойде въ родния си градъ, но билъ принуденъ да пази карантина въ Гърция и останалъ тамъ. Синоветѣ му се наканватъ отъ Влашко да го посѣтятъ въ Атина — но и това не се сбдждало. Тия отъ втората му жена до скоро били живи като гръцки офицери.¹⁾

г. *Петръ* личалъ на единъ портретъ, като членъ отъ свитата на гръцкия кралъ. Тоя портретъ се е пазѣлъ отъ другия му внукъ въ Пloeщъ Иванъ Николовъ, но билъ откраднатъ отъ него.

д. *Петръ Христовъ* не е билъ едничкия българинъ отъ Сливенъ въ гръцката революция. Съ него сж заминали за тамъ още четирма сливенци, между които и единъ дяконъ *Атанасовъ*, сжщо отъ квартала Клуцохоръ. За тѣхъ нашиятъ разказвачъ въ Пloeщъ не можа нищо повече да ми каже. Запомнилъ е само, че всички *завърджии* сливенци въ Гърция били извадени на „кадро“ заедно, и че тамъ дякона е билъ съ свещеническитѣ си одежди.

Споредъ *Дядо Нойко*, внънъ отъ г. Петръ, много други сливенци сж отишли въ Гърция, „да помагатъ на Моралиитѣ“. Между тѣхъ той запомнилъ само името на *Василь Вълчето*, който не останалъ въ Гърция, а се върналъ въ Сливенъ. Тукъ турцитѣ го залавятъ и мжченически умъртвяватъ (прострѣли го на земята гърбомъ и го притискали съ тежки камъни). Тоя сливенецъ ще е вѣроятно *Турко Васи-лаки* или Τουρκο Βασιλης въ историята на Папаригопуло.²⁾

¹⁾ Сжщото се случва и съ другъ сливенецъ, както ще се види по-долу.

²⁾ Παλαρρηγολοῦλου V, 980. Българитѣ въ Гърция като участници въ революцията, освѣнъ съ името Румелиоти, сж били познати и като трако-Славяни (Θρακο-Σλαβιανοί, βοῦλγαροι). Тѣ сж участвували подъ това име и въ политическитѣ борби на гръцитѣ слѣдъ революцията. Въ Атина си съставили комитетъ съ горното име и сж броели първоначално 84 члена, разбира се, като не се смѣтатъ останалитѣ тамъ „по-прости“ българи, които прѣдъ гръцитѣ не били такива, а по народностъ „дюлгери“. Ср. Лавеле въ руското издание: Балк. П-въ, II, 164, заб) Прѣдседателъ на тоя комитетъ е билъ бълтарина х. Христо, тогава полковникъ въ Атина. Той, като участникъ въ революцията, е „знаелъ за жертвитѣ и борбитѣ на своитѣ съотечественици за свободата на Елада. Бълг. вѣроизп. въпросъ (cestiunea religiosa bulgara. — Раковски, 84—94).